

mahha. Nad andsid emast palwes sure Jum-
mala holeks, kes kõiges häddas wõib aidata, ja
Tobri hakkas wanna nskliku õppetaja Paul Ger-
hardi laulu pühhasst ristisellust laulma:

Mis waerwab sinno siiddant,
Mis ial nõuad ka?
Sell', kes on kõige Jõsand,
Kõik holeks anna ja,
Kes pilwed, taewa, tuled,
Kõik hästi wallitseb,
Kül iggal aeal tunned,
Et so eest murreteseb.

Jõseärranis said nemmad wiimise salmi läbbi
rohkeste kinnituid:

Oh wõtta lõppetada
Kõik meie hädda teal,
Meid nõdraid toetada! —
So helde Jõsa meel
Hoolt kandku meie pärrast,
Et meie peaseme
Sest kurja ilma käärrast,
Ja taewa lähhäme.

Kui nemmad weel alles laulsid, kuuldi kop-
putamist akna wastu. Kõik ehmatasid ärra, sest
nad mõtlesid: wist on se walli mees seal, kes
ehk weel kurjemat tabhab meile teha ja tulleb

ehk, kohhe isja wangi wiina. Kopputamine ei
lõppenud; üks lastest kargas ülles ja teggi akna
lahki, agga wata: Naakhanõ olli seal, ja hüp-
pas rõõmsaste tuppä. „Mis tal siis seal nok-
kas on?“ hüüdsid lapsed, „se hülgab ni ken-
naste.“ Agga karen, otsekohhe Tobri pole len-
nates, panni hülgawa asja nokkast temma käe
peale, kraaksus siis rõõmsaste ja pühkis omma
nokka Tobri põhwede peal puhtaks. Agga Tobri
panni sedda wägga immeks, kui ta näggi, et se
asfi ta peus üks kuld sõrmus täis kallid ja suri
kiwwa olli, mis nenda hülgasid, et filmad nende
peale wadates tahtsid kustuda. Kõik tungisid
isja liggi, sõrmust immetellema. Ükski nende
hülgast ei wõinud arwata, paljo ta wäärt olleks.
Agga Tobri isje mõistis sest ni paljo, et ta
täis rõmo omma naese kaela ümber kinni hakkas,
ja hüidis: „Maria, siit tulleb abbi, Jummal
olgu iggaweste tännatud!“ Ta arwas sõrmukse
sadda rubla wäärt ollema, ka emma rõmuastas
temmaga, ja lapsed seisid nende ümber, ja õis-
kasid rõmo pärrast. Kõik paitasid ja sillitasid
wannia trui kaarna. Emma pididi temmale kõige
parremat, mis tal weel olli, ette toma; ja se ei
olnud muud, kui leiba ja nattuke lihha kamma-
rat. Agga Hans, kes wägga lahjakõ lainud ja